

rajnke X, so po tožbenih trditvah dani vsi pogoji za uporabo § 49. št. 6 sod. opr. Ničesar ne izpreminja okolnost, da tožnica ni bila v pogodbenem razmerju s tožencem. Tožnica trdi, da je toženec vesoljni dedič in prevzemnik zapuščine po rajnki X, prevzel je torej po § 548. obč. drž. zak. zapustničine obveznosti. Zakon v § 49. št. 6 sod. opr. pa tudi ne predpisuje, da spadajo tam označeni spori iz službenih in mezdnih pogodb le takrat pred okrajna sodišča, kadar nastopata kot pravdni stranki gospodar in mezdo zahtevajoča oseba neposredno.

Vrhovno sodišče je s sklepom z dne 24. junija 1913 opr. št. R VI 218/13 zavrnilo toženčev revizijski rekurz iz tehle razlogov:

Sklep rekurznega sodišča je upravičen po pridejanih mu razlogih. Pripominja se še, da je § 49. št. 6 sod. opr. uporabljati pri sporih iz službenih in mezdnih pogodb ne le med delodajalcem in poslom. marveč tudi med delodajalcem in drugimi v mezdnem razmerju nahajajočimi se, k domačinom delodajalčevim spadajočimi osebami. Presoja pristojnosti po št. 6 § 49. sod. opr. tudi ne zavisi od tega, da je izkazan obstanek molčeče službene ali mezдне pogodbe. Mero dajno je le, da se zahtevek sploh opira na molčečo službeno ali mezдно pogodbo. Ta pogoj pa je dan po tožbenih trditvah.

—ž.

Izpred upravnega sodišča.

Na podlagi § 21. cestnega zakona za Kranjsko je za izredno porabo občinskih cest plačati po razmerju porabe izredni prispevek za njih vzdrževanje.¹⁾

(Razsodba z dne 3. junija 1913, št. 5476 ex 1913.)

Občinski odbor v K. je v seji dne 21. aprila 1912 sklenil, da je od trgovca V. R. iz P. zahtevati zaradi izredne porabe občinske ceste od razpotja pri Klobučarju do železniške postaje K. v letih

¹⁾ Letos s 1. julijem v veljavo stopivši novi cestni zakon za Kranjsko obsega tozadevna določila v § 22.

1907 do 1911 po zmislu § 21. cestnega zakona z dne 28. julija 1889, dež. zak. št. 17 izredni prespevek v znesku 2072 K 33 h t. j. tretjino stroškov 6217 K, katere je izdala občina po odbitku iz javnih sredstev v to svrho dobljenih podpor v skupnem znesku 3600 K za popravilo občinske poti od Klobučarja do vasi K. Ker se med občino K. in V. R-om glede tega prispevka ni dosegel dogovor, je na prošnjo omenjene občine deželni odbor v Ljubljani z razpisom z dne 24. oktobra 1912, št. 21.553 na podlagi §§ 21 in 24 navedenega zakona odločil, da ima V. R. občini K. plačati 1200 K kot izredni prispevek za cesto.

Deželni odbor se je pri tem opiral na razlog, da je bilo pri komisijski obravnavi na licu mesta dne 28. junija 1912, vršivši se pod vodstvom deželnega uradnika v navzočnosti interesentov, konstatirano sledeče:

Cesto rabi šest občin, ki obsegajo skupaj 280 hišnih števil in ki vse prispevajo razmerno k vzdrževanju te ceste, ki je zveza občin z železniško postajo. Za poljske vožnje uporablja to cesto samo občina K., katera izvozi letno sem in tja po ti poti okroglo 150 približno po 300 kg težkih voz. Predvsem služi označena pot za prevoz tovarnega blaga s postaje in na postajo K. V to svrho rabijo pot predvsem trgovci, kateri po lastnih navedbah izvozijo na leto po ti občinski poti okrog 80 vagonov blaga, med temi V. R. 40 vagonov. Glasom faktur o blagovnem prometu železniške postaje K. je v l. 1911. dospelo, oziroma bilo odposlanega 1,099.550 kg blaga. Pri tej sestavi so se upoštevale samo pošiljatvi od 1000 kg višje; od te množine blaga je odpadlo 588.000 kg na V. R., ki je pri lokalni obravnavi izrecno izjavil, da to razmerje velja tudi za prejšnja leta. Po navedbah ravnateljstva Južne železnice na Dunaju je znašal blagovni promet na postaji K. v letu 1910. 11.638 kvintalov, v letu 1911. pa 13.902 kvintala, od katerih je odpadlo na V. R. 4299 kvintalov, oziroma 5361 kvintalov. Ker se računi teža vožnje z omenjene postaje na 1800 do 2000 kg, na postajo pa na 600 do 700 kg, izvozi V. R. po navedeni občinski poti na leto najmanj 600 voz. Na podlagi tega dejanskega stanu je deželni odbor smatral, da V. R. rabi označeno pot v izredni meri in da odpade nanj najmanj $\frac{1}{3}$ skupnega blagovnega prometa po ti cestni progi. Z ozirom na okoliščino pa, da V. R. rabi samo $\frac{2}{3}$ označene občinske ceste, ker ostala tretjina poti, namreč od železniške postaje K. do istoimenske vasi, za promet z industrijskim bla-

gom ne pride v poštev, dalje z ozirom na občinske doklade, ki jih navedeni plačuje za to pot, in končno, ker se raba poti izpreminja v posameznih letih, je bilo izredni prispevek za porabo ceste primerno nižje odmeriti. Na drugi strani pa je bilo upoštevati velike težkoče in stroške, ki jih povzroča občini vzdrževanje te cestne proge. Upoštevaje vse te okoliščine, je smatral deželni odbor znesek 1200 K kot izreden prispevek V. R-a za izvršeno popravo navedene poti ugotovljenemu dejanskemu stanu primeren.

Sodni dvor proti ti odločbi deželnega odbora vloženo pritožbo V. R-a ni mogel spoznati za utemeljeno.

Ugovor pritožbe, da gre v predstojećem slučaju za železniško-dovozno cesto po zmislu zakona z dne 2. marca 1874, dež. zak. št. 10 in ne za občinsko cesto, se ni mogel upoštevati, ker pritožnik tudi v instančnem postopanju ni uveljavil nobenega razloga, ki bi govoril za obstoj konkurence po zmislu prej citiranega zakona, dejanska poraba te ceste za promet na in od postaje pa še ne zadošča, da bi se jo označilo za železniško-dovozno cesto po zmislu tega zakona. V predstojećem spornem slučaju pridejo potemtakem v poštev samo določila kranjskega cestnega zakona z dne 28. julija 1889, dež. zak. št. 17.

Po § 21. tega zakona se morejo »posamezni občinski deli in posamezni zemljiški posestniki, industrijska, rudarska, ali trgovska podjetja in druge fizične in juristične osebe, ki ceste katerekoli vrste, pota, mostove in brvi, na katerih ni mitnine, rabijo redno v večji meri, po razmerju porabe prijete za prispevek k njih vzdrževanju« (1. odstavek). »Prispevek se določi po dogovoru in ako se ta ne doseže pri okrajnih in občinskih cestah, mora deželni odbor določiti višino prispevka po razmerju večje porabe« (2. odstavek).

Na ugovor pritožnika, da je sam prvotno obljubil občini prispevek 100 K, katerega izplačilo je vendar odrekel zaradi prepoznega začetka cestne poprave, dalje, da je kasneje ponudil znesek 200 K, katerega občina ni sprejela, je pripomniti, da obvezen dogovor o izrednem prispevku, ki naj bi ga pritožnik plačal občini za popravo označene cestne proge, po zmislu omenjenega § 21., 2. odstavek, neoporečno ni bil dosežen, vsled česar je moral višino tega prispevka določiti z razsodbo deželni odbor.

Dalje preroka pritožba, da je občina K. opustila cesto pravočasno popraviti in da se je vsled te opustitve stanje ceste tako po-

slabšalo, da so bile potrebne poprave v velikem obsegu z izdatnimi stroški v znesku 9817 K. Napram temu je sodni dvor razmotrival, da v tem pogledu ni bil uveljavljen ugovor niti pri komisijiski obravnavi na licu mesta dne 28. junija 1912, niti sicer v teku administrativnega postopka. To pritožbeno točko je bilo torej preiti v zmislu § 5. zakona z dne 22. oktobra 1875, drž. zak. št. 36 z l. 1876.

Ravnotako je bilo preiti zaradi opuščene uveljavljenja v instančnem teku ugovor, da se niso upoštevale pošiljatve pod 1000 kg in da vožnje blaga pritožnikovega po označeni poti niso uporabljali lastni vozniki, ampak dva spediterja.

Ako je dalje pritožnik uveljavil, da se mu je vzel za podlago pri odmeri naloženega mu izrednega cestnega prispevka za popravo cele poti porabljeni znesek 9817 K, kljub temu, da je nesporno, da pritožnik rabi za svoje vožnje le cestno progo od Klobučarja do železniške postaje K., ne pa tudi nadaljne proge do vasi K., je v tem pogledu nakazati na gorenje besedilo izpodbijane določbe, po katerem je bil pritožniku ravno vsled te, od njega povdarjene okoliščine naloženi mu prispevek odmerjen primerno nižji.

V kolikor je končno pritožba naperjena proti temu, da je občina zahtevala izredni prispevek samo od pritožnika, ne pa tudi od drugih oseb, katere baje cesto rabijo v večji smeri, se pripominja, da je bilo prepuščeno preudarku občine po zmislu § 21., 1. odst. omenjenega zakona, če in katere fizične, oziroma juristične osebe je bilo prijeto za plačilo izrednega cestnega prispevka zaradi redne, v večji meri vršeče se porabe ceste, tedaj se upravni sodni dvor po § 3., lit. e) zakona z dne 22. oktobra 1875., drž. zak. št. 36 iz l. 1876 v tem oziru ni mogel spuščati v kako presojo izpodbijane odločbe.

Pritožbo je bilo potemtakem zavrnilo.

R—r.

